

TOIMITTAJALTA

Suomennan tähän muutamia pikku poimintoja H. P. Blavatskyn esoteerisista kirjoituksista, jotka kirjoitukset osaksi (mutta ei kokonaan) ovat julkaistut Salaisen Opin kolmannessa osassa, joka ilmestyi Madame Blavatskyn kuoleman jälkeen.

*

„Niiden palkka, jotka vilpittömästi uskovat (nim. H. P. B:n esoteerisiin opetuksiin), on oleva se, että näkevät uskonsa muuttuvan tiedoksi. Todellinen tieto on yksin hengestä ja hengessä, eikä sitä voida saavuttaa mitenkään muuten kuin korkeamman älytason kautta, ainoa taso, josta voimme tunkea kaikkea läpäisevän Ehdottoman syvyyksiin. Joka vain täyttää ihmisjärjen asettamia lakeja, joka elää sitä elämää, minkä kuolevaisten säännöt ja heidän erehtyvät lakisäädöksensä määräävät, hän valitsee johtotähdexseen majakan, joka loistaa maajaan eli ajallisten harhojen valtamerellä ja kestää vain yhden ruumistuksen ajan. Nämä lait ovat välttämättömät ainoastaan fyysillisen ihmisen elämälle ja menestykselle. Hän on valinnut luotsin, joka kuljettaa hänet vain *yhden* elämän matalikkojen kautta, mestarin, joka jättää hänet kuoleman kynnyksellä. Kuinka paljon onnellisempi onkaan se ihminen, joka tarkasti täyttäessään ajallisella, objektiivisella tasolla jokapäiväisen elämän velvollisuudet, noudattaessaan maansa kaikkia lakeja ja lyhyesti sanoen antaessaan keisarille mitä keisarin on, todellisuudessa viettää henkistä ja jatkuvaa elämää, yhtenäistä elämää vailla keskeytyksiä, vailla aukkoja ja välikohtauksia edes niidenkään aikojen kestäessä, jotka ovat henkisen elämän pitkän toivioretken lepohetkiä. Kaikki alemman inhimillisen älyn ilmestykset häviävät kuin näyttämön verho ja antavat hänen elää tuonpuoleisessa piirissä puhtaasti olion, *ainoan* todellisuuden tasolla. Kun nyt ihminen hillitsemällä, jollei hävittämällä, itsekkyytensä ja personallisuutensa oppii tuntemaan itsensä semmoisena kuin hän on fyysillisen maajaan peitteen takana, on hän pian vapautuva kaikesta tuskasta, kaikesta kurjuudesta, eikä häntä enää kuluta vaihtelu, joka on tuskan varsinainen aiheuttaja. Sellainen ihminen on ruumiillisesti aineesta kokoonpantu ja liikkuu aineellisessa ympäristössä, mutta elää kuitenkin

aineen tuolla puolen ja siitä vapaana. Hänen ruumiinsa on vaihtelun alainen, mutta hän itse on siitä vapaa ja kokee alati jatkuvaa elämää, silloinkin kun hän asustaa lyhytikäisissä ajallisissa ruumiissa. Kaikki tämä on saavutettavissa kehittämällä itsetöntä yleistä rakkautta ihmiskuntaan ja tukahduttamalla personallisuutta eli *itsekkyyttä*, joka on kaiken synnin ja sen kautta kaiken inhimillisen surun alkusyy.“

*

„Onko hyvä harjoittaa ajatuksen keskittämistä? Niin kuuluu kysymys, joka usein tehdään. Minä vastaan: oikea konsentratsioni ja meditatsioni, *tietoinen ja varovainen*, jossa mietiskellään omaa alemmaa itseä sisäisen jumalallisen ihmisen ja paaramitaiden (korkeimpien hyveiden) valossa, on erinomainen asia. Mutta jos on vain pintapuolista, saatikka vääristettyä tietoa oikeasta harjoitustavasta, on „jooga-istunta“ miltei poikkeuksetta tuhoa tuottava; sillä kymmenessä tapauksessa yhtä vastaan opiskelija joko kehittää itsessään mediumistisia kykyjä tai kadottaa aikansa ja saa kylläkseen sekä käytöstä että teoriasta. Ennenkuin kukaan heittäytyy niin vaaralliseen kokeiluun, yrittäen jättää syrjään alemman itsensä yksityiskohtaisen tutkimisen ja olla välittämättä sen elämänvaelluksesta ja siitä, jota meidän sanonnassamme nimitetään „tsheelan (oppilaan) jokapäiväisen elämän pääkirjaksi“, tekisi hän hyvin, jos edes oppisi tuntemaan eron „magian“ kahden olemuspuolen välillä, valkoisen eli jumalallisen ja mustan eli pirullisen, ollakseen varma siitä, ettei yhtämittaa astu jumalallisen rajojen yli ja syöksy saatanallisen magian valtoihin, kun hän „istuu joogaa varten“ ilman kokemusta ja ilman ohjausta, joka vaarat näyttää. Yhtäkaikki on hyvin helppo oppia tuntemaan ero; on vain muistettava, *ettei koskaan julkisessa painossa, ei kirjoissa eikä lehdissä, anneta ulos mitään täysin paljastettuja esoteerisia totuuksia.*“

*

„Koska tiedän, että jotkut opiskelijat koettavat noudattaa omantapaista ja -mieleistä joogajärjestelmää, jossa ottavat oppia vain niistä harvoista viittauksista, joita tapaavat teosofisissa kirjoissa ja lehdissä, mainitsen tässä yhden paraimmista vanhojen okkultisten teoksien esityksistä, nim. Râma Prasâdin *Nature's Finer Forces* (Luonnon hienommat voimat), osoittaakseni, kuinka helposti joutuu harhaan sen peitettyjen puhetapojen kautta.

„Tekijä itse näkyy joutuneen harhaan. Tantrat (s. o. eräät mystilliset ja maagilliset hindulaiset tekstit) ovat esoteerisesti luettuina yhtä täynnä viisautta kuin jaloimmat salatieteelliset teokset. Tutkittuina ilman opastajia ja käytännössä noudatettuina voivat ne aikaansaada erilaisia ilmituloksia moraalisella ja fysiologisella tasolla. Mutta jos ken noudattaa niiden kuolleen-puustaavin-sääntöjä ja käyttöohjeita ja yrittää toimeenpanna niissä määrättyjä menoja silmälläpitäen toista tai toista itsekästä tarkoituserää, niin hän on – kadotettu. Jos niitä noudatetaan puhtaalla sydämellä ja epäitsekkäällä antaumuksella ainoastaan kokeilun tarkoituksessa, silloin joko ei synny mitään tuloksia tai syntyy semmoisia, jotka vain ovat omiansa työntämään harjoittelijaa luotaan. Mutta voi sitä itsekästä ihmistä, joka koettaa kehittää salaisia kykyjä ainoastaan sitä varten, että niiden avulla saavuttaisi maallisia etuja tai kostoja tai tyydyttäisi kunnianhimoaan; pian seuraa silloin korkeampien prinssiippien erkautuminen alemmista: buddhi-manas eroaa tantrikon personallisuudesta, sillä semmoiset ovat kauheat karmalliset seuraukset magian *hutiluksille*.“

*

„Tämä aste (nim. H. P. B:n esoteerinen koulu) on valmistava, ja sen yleinen tarkoitus on tehdä opiskelija kykeneväksi tutkimaan käytöllistä okkultismia eli raadsha joogaa. Sentähden tässä asteessa – lukuunottamatta poikkeuksellisia tapauksia – ei opeteta opiskelijalle fyysillisten ilmiöiden aikaansaamista eikä anneta minkäänlaisten maagillisten kykyjen kehittyä hänessä; ja jos hän luonnostaan omaa semmoisia kykyjä, ei anneta hänen niitä käyttää, ennenkuin hän on saavuttanut täydellisen tiedon *itsestä* ja yleensä ihmisruumiin psyko-fysiologisista prosesseista (jotka tapahtuvat okkultisella tasolla) sekä täydellisen vallan kaikkien alempien intohimojensa ja *personallisen itsensä* yli.“

*

„Jokainen henkilö saa niin paljon valistusta ja apua osakseen kuin hän ansaitsee, eikä enemmän; ja on selvästi käsitettävä, että tässä (esoteerisessa) osastossa ja näissä olosuhteissa ei tunneta mitään erikoissuosiota – kaikki riippuu jäsenen omista ansioista – eikä yhdelläkään jäsenellä ole oikeutta

tai tietoa päättää, mitä hänelle olisi tuleva. Tämä täytyy olla yksistään niiden huolena, *jotka tietävät*. Näennäinen suosio osoitettu muutamille ja näiden siitä johtuva näennäinen edistymisen on tuloksena siitä työstä, minkä he itse paraimman kykynsä mukaan suorittavat yleisen veljeyden ja rodun kohottamisen puolesta.“

*

„Pettymys tulee varmasti niiden osalle, jotka liittyvät tähän osastoon oppiakseen „maagillisia taitoja“ tai saavuttaakseen „okkultista treenausta“ omaksi hyväkseen, kokonaan välittämättä toisten, vähemmin päättäväisten ihmisten paraasta. Tavallisuudesta poikkeavat ja keinotekoisesti kehitetyt hyveet – paitsi ne, jotka kruunaavat mustan maagikon ponnistuksia – tulevat ainoastaan huippusaavutuksena ja palkkana sille, joka epäitsekäästi on työskennellyt ihmiskunnan hyväksi, kaikkien ihmisten, niin hyvien kuin pahojenkin puolesta. *Personallisen* itsen unhoittaminen ja vilpittömän altruismi on ensimmäinen ehdoton vaatimus niiden itsekasvatuksessa, jotka aikovat tulla „valkoisiksi adepteiksi“ tässä tai jossain tulevassa ruumistuksessa.“

*

„Tietäköön kuitenkin jokainen jäsen, että aika on rajoitettu; tämän kirjoittaja on vanha, hänen elämänsä on melkein loppuun kulunut ja hänet voidaan kutsua „kotiin“ minä päivänä ja miltei minä hetkenä tahansa. Ja vaikka hänen paikalleen tulisikin toinen, ehkä joku arvokkaampi ja oppineempi kuin hän, on kuitenkin *jälellä vain muutamia vuosia*, ennenkuin määräaika on lopussa, nim. joulukuun 31 p:ään 1899. Ne, jotka eivät siihen päivään mennessä ole osanneet käyttää hyväkseen tilaisuutta (mikä annetaan maailmalle joka vuosisadan viime neljänneksellä), jotka eivät ole saavuttaneet määrättyä kohtaa psyykkisessä ja henkisessä kehityksessään, sitä kohtaa, josta alkaa adeptiuden jakso, – he eivät edisty pitemmälle tiedossa kuin mitä jo ovat saavuttaneet. Ei kukaan Viisauden Mestari idästä tule itse esiintymään eikä lähettämään ketään Eurooppaan tai Amerikkaan sen määräajan perästä, ja vitkastelijoiden täytyy luopua kaikesta edistymisen mahdollisuudesta nykyisessä ruumistuksessaan – aina vuoteen 1975. Semmoinen on laki, sillä me elämme kalijugassa – mustassa

aikakaudessa – ja rajoitukset tässä ajanjaksossa, jonka ensimmäiset viisi tuhatta vuotta loppuvat v. 1897, ovat suuret ja miltei voittamattomat.“

*

„Mitä hyötyä olisi liittymisestääni esim. Ruusu-Risti-seuraan?“ kysyy välistä totuuden etsijä, joka on lukenut kirjallisuutta ja kuunnellut luentoja. „Voinhan tutkia ja miettiä yksikseni, eikä minusta ole miksiäkään teosofiseksi työntekijäksi kumminkaan: minusta ei olisi kellekään hyötyä. Muuten on luontoni semmoinen, etten ole seuroja rakastanut enkä ole tahtonut rajoittaa vapauttani minkään seuran säännöillä.“

Jokainen ihminen ja ennenkaikkea vakava totuudenetsijä menettelee tietysti oman harkintansa ja mielensä mukaan. Luulen kuitenkin, että useimmat niistäkin, jotka ovat liittyneet siihen teosofiseen seuraan, jota nimitämme Ruusu-Ristiksi, ovat olleet vapautta rakastavia ja yksinäisyydessä, s. o. kirjojen ääressä ja ajatusten seurassa sangen hyvin viihtyviä ihmisiä; he varmasti eivät ole suuresti ihailleet lahkoja ja uskonnollisia yhdistyksiä, ja jos olisivat pitäneet Ruusu-Ristiä uutena lahkona, he tuskin olisivat siihen liittyneet. Mikä heidät sitten on saanut rupeamaan jäseniksi? Onko siitä askeleesta ollut heidän mielestään jotain hyötyä? On tietenkin, vieläpä monenlaista.

Ensi kädessä he eivät ole ajatelleet suorastaan itseään. He ehkeivät välittömästi ole ajatelleet toisiakaan ihmisiä, mutta he ovat ajatelleet työtä. He ovat ymmärtäneet teosofisen työn merkityksen, nähneet kuinka tärkeä Ruusu-Risti-työ on. Ovathan he itse sen työn kautta saaneet valon. He vaelsivat pimeydessä, etsivät totuutta, heidän sielunsa oli täynnä ristiriitoja ja epäilyksiä. Mistään he eivät löytäneet tyydytystä hengelleen, vastauksia kysymyksilleen. Mutta sitten tuli teosofinen elämänyymmärrys Ruusu-Ristin muodossa ja Ruusu-Ristin kautta. Kirjat sen toivat, luennot sitä selittivät, lehti sitä elähytti, – ja vihdoin heidän sielunsa löysi rauhan. Heidän järkensä sai työtä, mutta se oli ajatuksen luovaa ja rakentavaa toimintaa. Heidän tunteensa sai tyydytystä, heidän siveellinen tahtonsa tuli herätetyksi ja elvytettyksi. Heidän mielikuvituksensa ei nähnyt rajoja tiedon ja rakkauden ja onnen edellytyksille. Kuinka he eivät olisi liittyneet jäseniksi siihen seuraan, jonka työ ja olemassaolo teki tämän kaiken mahdolliseksi? Eivät kaikki jäsenet kirjoittaneet kirjoja eivätkä pitäneet luentoja. Mutta heidän myötätuntoiset ajatuksensa, heidän lämpöä uhkuva

läsnäolonsa, heidän aineelliset avustuksensa todistivat varsinaisille työntekijöille, että työtä kaivattiin, ettei se ollut turhaa.

Sentähden jäseniksi liittyjät ajattelivat, kukin erikseen: „jos en muuhun kykene, kykenen ainakin vuotuisilla maksuillani asiaa edistämään; ja jos sattumalta en aina siihenkään kykenisi, kykenen joka tapauksessa ajatuksillani siunaamaan työtä.“

Mutta on heillä ollut toisiakin päteviä syitä liittymiseen, syitä, jotka koskevat heitä itseään ja heidän omaa henkistä elämäänsä. Paraimmassa itsessään ihminen näet ei ole yksin eläjä. Hän on ihmisten ja kaikkien olentojen rakastaja ja auttaja. Mutta tie on pitkä, ennenkuin hän löytää tuon paraimman ja korkeimman itsensä. Tai jos ei sen löytäminen ole niin vaikea, on siitä kiinni pitäminen, siinä eläminen seikka, jota täytyy vähitellen oppia, jossa alituisen täytyy harjaantua. Ja kuinka ihminen yksin ollen oppisi toisia rakastamaan ja palvelemaan? Elämähän on päinvastoin asettanut, että meitä täällä maanpäällä on miltei lukemattomat joukot yhdessä juuri sitä varten, että oppisimme palvelemaan. Mutta vielä ihmiskunnan yleinen kehitystaso on sillä kohdalla, että keskinäinen rakkaus ja palvelus helposti unohtuu. Kuinka tärkeät siis ovatkaan semmoiset yhtymät, semmoiset pienet veljeskunnat, joiden ilmapiiri vaikuttaa puhdistavasti, kohottavasti, lämmittävästi yksilöön! Ilman niitä olisi elämä verrattain avuton. Sen kova kärsimyskoulu ajaisi ihmisiä etsimään itsekkäitä huvituksia ja nautintoja, – ja he jäisivät siten osattomiksi siitä sielukkaasta ja henkevästä onnesta, joka johtuu yhteisistä hyvistä pyrkimyksistä ja yhteisen hyvän asian edistämisestä. Henkiset seurat ja yhtymät ovat opettajina elämän koulussa. Heidän paikkansa on korvaamaton. Heidän avullaan pysyy hengen elämän kipinä yksilöissä vireillä.

Ja mitä nyt erikoisesti Ruusu-Ristiin tulee, on sen jäseniksi liittyjillä ollut mielessä sekin seikka, että he sisäjäseniksi tultuaan voivat päästä osalliseksi siitä ohjauksesta ja opetuksesta, mitä annetaan esoteerisen piirin jäsenille. Siten heidän liittymisensä saattaa koitua välittömäksi hyödyksi heille itselleenkin, kun he tahtovat edistyä teosofisessa elämässään, teosofisissa näkemyksissään ja tiedoissaan. Samaten kuin Ruusu-Risti seurana palvelee teosofisen liikkeen alkuperäistä ohjelmaa ja tarkoitusta, samoin Ruusu-Ristin esoteerinen työ kulkee H. P. Blavatskyn viitoittamaan suuntaan.

Kaiken loppupäätöksenä on täten seuraava kehoitus kaikille epäröiville ja „riippumattomuutta“ rakastaville totuuden etsijöille:

„harkitkaa asiaa uudestaan! Ehkä löydätte sydämestänne rakkauden kultaisen avaimen, joka vallan ihmeellisesti sopii Ruusu-Risti-seuran vaatimattomaan oveen!“

*

Eräs jäsenemme kävi äskettäin Saksassa. Hän pistäytyi Leipzigissä ja kävi siellä katsomassa toht. Hugo Vollrathin johtamaa Teosofista Seuraa.

Kun toht. Steiner joukkoineen erotettiin Teosofisesta Seurasta v. 1912, oli Hugo Vollrath Idän Tähdien kansallisena sihteerinä Saksassa, edustaen Mrs. Besantin kantaa Kristuskysymyksessä; hän jäi silloin edelleenkin Teosofiseen Seuraan, kun Steiner ja hänen lukuisat kannattajansa perustivat Antroposofisen Seuran. Saksan Teosofinen Seura jäi verrattain pieneksi ja heikoksi, eikä maailmansotakaan, joka alkoi pari vuotta myöhemmin, ollut omiansa lisäämään sen voimia. Parisin kongressin jälkeen (1921) se näkyi elpyneen, mutta ylisihteeriksi, herra Axel von Fielitz-Coniar asuu Amsterdamissa Hollannissa.

Sitävastoin tohtori Vollrath, joka toistakymmentä vuotta on toiminut yksinomaan teosofisen liikkeen palveluksessa m. m. perustamalla suuren ja voimakkaan teosofisen kustannusliikkeen, ei osannut sulattaa Teosofisen Seuran (Adyar) epäveljellistä kantaa Saksaa ja keskusvaltoja kohtaan maailmansodan aikana, vaan – turhaan odotettuaan, että Parisin teosofinen maailmankongressi olisi julkilausunut edes paheksumisensa Versailles-rauhan johdosta – kokosi ympärilleen Saksan vapaasti ja itsenäisesti ajattelevat teosofit ja julisti heidän edustamansa loosit ja irtojäsenet riippumattomiksi Mrs. Besantin seurasta, samalla painostaen, että Teosofisen Seuran henkinen työ nyt jatkui Saksassa ja että Teosofisen Seuran päämaja tästä lähtien oli Leipzigissä. Heidän virallisissa papereissaan onkin nyt painettu: Teosofinen Seura, perustettu New-Yorkissa 1875, päämaja Leipzig. Tämän seuran henki tuntuu olevan kansainvälisesti suvaitsevainen, uskonnollinen ja politiikasta vapaa. Se seuraa myötätunnolla lukuisia erinimisiä teosofishenkisiä liikkeitä ja yhtymisiä. Sen äänenkannattaja on „Theosophie“, joka juuri on alkamassa kolmattatoista vuosikertaansa.

Matkustava jäsenemme ei tavannut toht. Vollrathia itseään, sillä tämä oli luentomatalla, mutta hänen ensimmäistä esimiestään, neiti Ebba Kochia, jonka nimi oli jäsenillemme vanhastaan tuttu, koska neiti Koch alkuaan oli

erään suomalaisen teosofin ja salatieteilijän oppilas. Neiti K. kuunteli mielenkiinnolla kertomusta Suomen teosofisista oloista ja Ruusu-Ristin työstä ja ehdotti heti jonkinlaista yhteistyötä.

Olen jo saanut häneltä pari kirjettä, joissa hän m. m. valittaa, ettei kukaan siellä osaa suomea, mutta pyytää, että kirjoittaisimme heidän aikakauslehteensä. Ja jos vain voisimme kääntää saksaksi jonkun minun teokseni, pitäisi käsikirjoitus lähettää Leipzigiin siellä kustannettavaksi.

*

Tämän numeron mukana jaetaan tilaajille ensi vuoden tilauslista.

Ensi vuonna tulee Tietäjä-Ruusu-Risti täysi-ikäiseksi. Te tiedätte hyvin kaikki, mikä toivomukseni on. Sydämeistäni soisin, että tilaajamäärä kasvaisi kaksinkertaiseksi, s. o. semmoiseksi, kuin se oli ennen Tietäjän aikoina. Koetan parastani ansaitakseni tällaisen hyvän karman. Ruusu-Risti, kuten sanottu, kasvaa suuremmaksi ensi vuonna, ja sillä on tarjottavana muutamia mielenkiintoisia kirjoituksia v. 1925.

Kuitenkin sanon: totuus ylinnä kaiken! Jos ei Ruusu-Risti ole lukemisen arvoinen, älkää sitä kannattako. Sattuuhan aina artikkeleita, joita ette hyväksy, vaan arvostelukykyisinä lukijoina jätätte omaan arvoonsa; se ei vielä tee lehteä arvottomaksi. Mutta jos koko Ruusu-Risti semmoisenaan on mielestänne turha, silloin älkää sitä tilatko.

Jos sitävastoin Ruusu-Ristin pyrkimyksiä hyväksytte, jos kannatatte sen aatteita, jos rakastatte tätä lehteä, jonka heikkouksia ei kukaan tunne paremmin kuin toimittaja, silloin tilatkaa sitä, levittäkää sitä, puhukaa sen puolesta.

Yhteisvoimin saadaan suurta aikaan.

(Ruusu-Risti 1924 No 9, Marraskuu, s. 321-330)